

JENEI GYULA

Ahol állnék

negyven év múlva, alig lenne csak ismerős ez az utca – lépkednék rajta ultraviola-sugárzásban –, a keréknyomok barázdálta földutat addigra befednék aszfalttal, traktorok és lovas kocsik helyett autók járnának rajta; a házakat átvakolnák, felújítanák a teteiket, osztott kis ablakaikat nagyobbra cserélnék, némelyiket lebontanák, újat építenének helyette. a kerítések is változnának, orgona- és egyéb bokrok tűnnének el vagy nőnének a semmiből, az öreg fákat kivágnák, a fiatalok megterebélyesednének, mint a lányok, akik addigra nénikké válnának, s nem ismerném meg őket, legfeljebb ők engem, mert én látszólag nem sokat változnék. meg hát egyébként is, ki lehetne az a fickó, aki majd egy kánikulai délben láthatóan az időt szaglászva-keresgélve báméskodik a portákra, aztán tétován továbbmegy, hogy más házakat is jól szemügyre vegyen, vagy legalább felismerjen valakit a régi szomszédok közül, de már régi szomszédok se nagyon lennének addigra, eltűnnének a temetőben, a semmiben, gyerekeik meg a szegénységben, távol eső városokban. többnyire új családok élnének akkorra az addigra alig ismerős utcában, de nagyjából ugyanúgy, mint a régiek, csak már mindenkinek lenne tévéje. negyven év múlva nem lenne, akit látogassak. kicsit úgy, mintha tilosban járnék, ólálkodnék végig azon az utcán, arcom és nyakam ötvenfaktoros naptejjel lenne bekenve, de egy idő után kevésnek érezném azt is. égetné a bőröm a nap, ahogy akkor is, amikor még ismerős minden ebben az utcában, de negyven év múlva félnék, hogy nem tökéletes a védelem, félnék a leégéstől, a bőrráktól, de azért kimennék

a kevés árnyékú utca végére, ahol a legelő lapályosabb része kezdődik, s ahol eső után megáll a víz, s a tiszta, átlátszó tócsákban jó szaladni, s hallani, ahogy a szétázott cipő minden lépésnél cuppog. negyven év múlva már nem lennének meg a gyepebe taposott gyalogutak a tanyák felé, a temető felé, s a tehéncsorda patanyomait sem őrizné a szárazra szikkadt szürke talaj a következő nagy esőig. negyven év múlva majd megfordulnék az utcavégi nyárban, s visszafelé a betonos oldalon mennék. tekintetemmel megkeresném az egyik keresztutcában a második házat. jól ismerem, mert barátom családjaé, és sok időt töltök ott, de mégsem ismerném meg az épületet, ha nem tudnám, hogy pontosan ott kell állnia. negyven év múlva más lenne minden: átépítenék, átfesténék, kerítést cserélnének, garázst húznának az ólak helyére, más gyerekjátékok hevernének az udvaron szerteszét, ruhák száradnának, s én gyorsan elkapnám a fejem, nehogy megkérdezze a házból kilépő, kit keresek. menekülnék a csak alig ismerős utcában. a járda a régi, dűnnyögném magamban, s mintáihoz igazítanám a léptem. egy fa útra lógó gallyai alatt alaposan lehajolva férnék csak el, így görnyedve érnék a sarokra, s ahogy fölnéznék – mintha szédületből vagy álomból tér magához az ember –, hirtelen nem tudnám, hol vagyok, annyira ismeretlen lenne a környék. ijedten néznék körbe, hová kerültem; s akkor kezdenék csak el szédülni igazán, amikor pár méterre tőlem, az utca túloldalán észrevenném a házat, ahol tizenhét éves koromig fogok lakni, s ha kinézek az ablakából, pont – ahol állnék – arra a sarokra látok.